

MANTANA

Měsíčník pro individua a individuality
Horoklubu Chomutov

PROSINEC 2013

Úvodník

Zpověď

Na přelomu roku každý redaktor časopisu hledá krásná a moudrá slova, kterými by uvedl to „první“, novoroční číslo. Kterými by vyjádřil, co si sám i svým čtenářům přeje. Před pár dní jsem do pošty dostal reakci na můj článek o splněném snu Luboše Třeby a z těch krásných, pravdivých a z duše upřímných slov na mě padla taková zvláštní, sváteční, řekl bych až duchovní atmosféra. S laskavým svolením autora jsem část textu použil do úvodníku, který právě čtete a pevně věřím, že až dočtete na konec, budete vědět, co vám v Novém roce přeji.

Broněk

ANO

mám rád věže.

Ty, na kterých mohou spočinout
jen křídla ptáků.

A pár šílenců,
kteří se jim snaží přiblížit.

Sedím na vrcholu.

Jsou zapomenuty všechny útrapy,
které tomu předcházely.

Bolavé prsty, záda a hlavně ramena,
která mě trápí už řadu let.

Krvavá cestička
z rány, kterou si vždycky nějak přivodím.

I ten svíravý strach tam uvnitř,
kterého se nikdy nezbavím.

Pohled na svět shora mi přijde
takový očišťující.

Od všech
světských starostí, trablů, nečistot a protivenství.

LÁSKA NA PRVNÍ POHLED

aneb deset poznatků z prvního rande s Vysokými Tatrami

28. 10. - 2. 11. 2013

Renča Gubíková

Není asi příliš vhodné začínat článek varováním. S ohledem na nebezpečí, že by leckterý čtenář mohl po přečtení prvních řádků nabýt dojmu, že vůbec nejde o článek s horskou tematikou, to však v tomto případě přeci jen udělám. Ano, přiznávám. Tento článek píše nováček v oboru pohybu ve velkých horách, a to nováček téměř úplný. Najdete v něm momenty, které mě usvědčí z naprostého horalského amatérismu. Najdete v něm také nadšení či rozčarování věcmi, které jsou pro většinu z vás jistě zcela samozřejmé. Je také třeba předem varovat, že budete-li zde hledat věty nabité horolezeckou akcí, při nichž si lze vybavovat ono charakteristické šustění lana a cinkání kovového horolezeckého náčiní, budete zklamáni. Na pětidenním pobytu ve Vysokých Tatrách, který jsme absolvovali s Blahoušem mezi 29. říjnem a 2. listopadem tohoto roku, jsme neměli s sebou ani lano, ani lezečky, ba ani jedinou karabinu. Naším cílem totiž nebylo lezení, ale čistá turistika. Nutno také říci, že vedlejším cílem, který se nakonec ukázal být stěžejním, bylo seznámit mě s Vysokými Tatrami, způsobem, jak se v nich pohybovat, udělat si představu o časech výstupů a sestupů a samozřejmě si také řádně odpočinout od pracovního shonu, který v mém případě dosáhl před odjezdem na tuto dovolenou červené varovné zóny, ohlašující brzké zadření motoru. Nebudete-li naopak od tohoto článku čekat nic, snad jen trochu pobavení a rozptýlení v sychravých podzimních dnech, pak byste právě teď mohli mít správný časopis na správném místě ve správných rukou.

Ve sváteční pondělí 28. října jsme v devět večer vyrazili žlutým autobusem z Prahy do Popradu. Cesta přes noc probíhala standardně, což jinými slovy znamená, že jsme se moc nevyspali. Ono to na sedadlech, před kterými je tvrdá přepážka vymezující přední schody, ani dost dobře nejde. To obzvláště platí pro jedince s dlouhýma nohama, jako jsem já. Cestu jsme přežili střídavým vytuháváním a sledováním filmů, které padly do noty spíš Blážovi - tedy až na kreslenou pohádku o tučnácích, při

níž jsme vytuhávali oba. *Poznatek 1: Pokud se chystáte do Tater nebo ještě dál se společností Student Agency, nerezervujte si sedadla číslo 9 a 10!*

Do Popradu jsme dorazili něco málo po čtvrté ráno a rozlámání a trochu vymrzlí jsme se přesunuli na hlavní vlakové nádraží, kde jsme původně plánovali zabívakovat zhruba dvě hodinky, a pak se přesunout do Starého Smokovce. Stačilo ovšem pár minut pobytu v hlavní nádražní hale, kde už bivakovalo nebo se potulovalo několik dalších existencí a oběma nám bylo jasné, že plán bude jiný. Já jsem si kromě toho prožila také svůj první kulturní šok této dovolené, i když nutno dodat, že obyvatelé nočních nádraží vypadají dost podobně i u nás. Nejvíce mi v paměti utkvěly dva momenty: žena tmavší pleti, civějící na můj kartáček s pastou na nádražním WC jako na vánoční stromeček a Bláža, který na dotaz jejího neméně tmavšího partnera, zda mu nedá nějaký ten euro-drobák na kafe z automatu, odpověděl rázně a nahlas: „Jestli mě okradeš, tak vás tady zabiju. Všichni!“ Obzvláště mě pobavil moment těsně poté, co tato věta dorezonovala nádražní halou, kdy všichni přítomní nasadili výrazy mrtvých brouků a se skloněnou hlavou zapíchli pohled do země nebo do novin na znamení, že tam vlastně vůbec nejsou. Na Blážovu obranu však musím poznamenat, že onomu chudákovi ten drobák skutečně dal, a když jsme se pak přesouvali k vlaku, mávala na nás jeho parta přes celou

Kdo je větší bezdomovec ...

halu a hlasitě nás zdravila jako velké kamarády. *Poznatek 2: Nikdy nevíš, jací známí se ti kdy budou hodit!*

Do Starého Smokovce jsme tedy dorazili asi o 2 hodiny dříve, než jsme původně plánovali, takže bylo nutné je nějak smysluplně vyplnit do cca 7 hodin ráno, kdy jsme chtěli vyrazit pěšky na Bilíkovu chatu a tam se ubytovat. V čekárně malého nádraží, která nebyla vybavena žádnými sedadly, nastaly opět úsměvné chvíle. Vzhledem k tomu, že nádražka byla zavřená a venku byla ještě tma a zima, padlo rozhodnutí zkusit ty dvě hodiny proklíbat na krosnách. Nastala soutěž o to, kdo je větší bezdomovec. Nejprve jednoznačně vyhrával Bláža svojí polohou na rybáře. Po chvíli jsem však začala získávat náskok zvolením polohy pololež s dvojitou kapucí na hlavě, která mě měla izolovat od chladných dlaždiček. Nemusím asi dodávat, že kýžený spánek se dostavil jen velmi, velmi vzdáleně. *Poznatek 3: Kdo si na bezdřáka jenom hraje, tomu není spánek dán.*

Po této vydatné soutěži následoval pěší přesun asi 3 km mírným stoupáním podél lanovkové dráhy k Bilíkově chatě. Už po cestě jsme postupně sundávali své svršky a k chatě došli už jen v triku, a to nejen kvůli krosnám na zádech, ale také vycházejícímu sluníčku. To bylo příjemnou motivací k tomu, abychom ještě téhož dne vyrazili na první túru. Předpověď vyhrožovala mraky na odpoledne, takže vydat se na pochod bez zbytečných průtahů byla jasná volba. Na Bilíkovce, kam jsme dopluli někdy před osmou, bylo naštěstí již otevřeno, takže jsme se na chodbě převlékli, krátce posnídali, hodili krosny do lyžárny a vyrazili na cestu po

Velkou Studenou dolinou

Mlha před Zbojničkou

modré, která nás měla dovést přes Velkou studenou dolinu na Zbojnickou chatu. Nyní mi vážený čtenář snad promine trochu sentimentu. Cesta dolinou byla mým prvním životním kontaktem s Vysokými Tatrami. Vzhledem k tomu, že svítlo slunce o sto šest, bylo teplo jako v srpnu a vše kolem bylo oblečeno do pestré podzimní palety, bylo toto první rande opravdu povedené a zanechalo ve mně nesmazatelnou vzpomínku. Každá mince má ovšem dvě strany, a tak kromě kochání se nádherou okolní přírody, vůněmi a čistotou vzduchu, jsem byla seznámována také s „technickými“ okolnostmi výstupu. V praxi to znamenalo, že jsem si poprvé mohla otestovat stav a schopnosti mých nových pohorek, ale zejména mou odolnost, výdrž a způsob, jak co nejsprávněji nastavit fyzické i mentální síly tak, aby byl pochod směrem vzhůru pokud možno příjemnou lehce sportovní aktivitou, a ne útrpným pohybem těžkotonážního stroje. Byla jsem tolik zaujatá koordinací svých nohou při pohybu na různých velkých, různě ostrých a různě (ne)stabilních kamenech, z nichž se cesta skládala (a jak jsem později pochopila, z nichž se pouze a výhradně skládá drtivá většina cest v Tatrách), byla jsem plně zaměstnána snahou nevrážet si turistické hůlky do nohy, nezakopávat o ně či se s nimi netrefovat do prázdné kolemy kamenů, že jsem ani nezaregistrovala, že se na nás ze spodních částí doliny začíná valit tmavá mlha. Začala jsem jí věnovat pozornost až poté, co mě na ni upozornil Bláža, který jí jako zkušený horal a milovník Tater svým vnitřním zrakem samozřejmě sledoval již od začátku cesty, kdy byla ještě schovaná kdesi v podhůří. Nikdy jsem ještě neviděla, jak rychle se mlha v horách pohybuje, takže jsem z té pá-

mlha za Zbojničkou

ry byla celá opařená. Nevábně vyhlízející mlhomrak nás zcela pokryl těsně před Zbojnickou chatou a já vděčně z batůžku vytáhla flísku, bundu, čepici a rukavice.

Na Zbojničce jsme posvačili a odpočinuli si. Poté, co se námi vyslovené klimatické předpovědi na následující hodiny, které slibovaly roztržení mlhy a vysvobození uvězněného slu-

Pohorková nádhera

níčka, ukázaly být jako zcela naivní a dětinsky nerozvážné, jsme se rozhodli vystoupat ještě nějaký ten výškový metr nad chatu a podívat se, jak vypadá cesta na Prielom. Když nás míjelo několik osamocených dobrodruhů, kteří si to touto cestou šinuli na sedlo, ještě jsme chvíli váhali, jestli bychom to přeci jen taky nezvládli, ale z výše naznačených klimatických a také časových důvodů jsme se nenechali zlomit a začali jsme to pomalu otáčet směrem dolů. Asi tak v půlce cesty pod chatou jsme si na chvíli odpočinuli na okraji cesty. Když jsem se zrovna

v duchu podivovala nad tím, že jsem zatím při sbíhání na vratkých kamenech nehodila žádnou masku, zpoza zatačky se vynořil asi dva a půl metru vysoký chodící komín plastových beden. Teprve až za zlomek sekundy zaregistrovaly moje oči také štíhlou postavu nosiče, který komín uváděl do pohybu. Bylo to zajímavé, protože zrovna chvíli před tím jsme se o horských nosičích bavili a odhadovali, kolik tak asi nosí kil. Já přitom po absolvování výstupu na chatu s lehkým batůžkem na zádech nabyla dojmu, že nosiči jsou spíše takovým horským fan-

tómem, o kterém si lidé rádi vyprávějí, ale ve skutečnosti je lze jen stěží potkat. Teď tu však jeden byl, z masa a kostí přímo před námi, a jeho barevný komín s ním. Z jeho neúprosného pohledu na naše sedící zadky jsme okamžitě odtušili, že se mu vyvalujeme zrovna na místě, na kterém s oblibou sedává a hodlá to udělat i tentokrát. Hbitě jsme vstali a on s povděkem rychle zaujal námi vyhráté místo. Příležitosti, že se nosič zastavil, se zkrátka nedalo nevyužít ke krátkému rozhovoru. Tak jsme se dozvěděli, že právě nese 86 kilogramů, což překročilo o více jak 20 kg naše nejsmělejší odhady. Byl kompletně moký od potu, přerývaně dýchal a měl problém plynne mluvit, a mě při pohledu na něj přemohla směsice pocitů od obdivu a lítosti až po nepochopení a podezření z čarodějnických schopností. Po krátkém Blázově křížovém výslechu o únikových cestách

Borec na konec

z hřebenů okolních hor, v nichž se nosič bravurně vyznal, jsme se s ním rozloučili pohledem na jeho vzhůru stoupající lýtku, hodná světových mistrů cyklistiky. Při našich dalších túrách jsme samozřejmě potkali nosičů více, jelikož ve skutečnosti

nejdou žádným fantómom, ale bežnou súčasťou tatranského života. Tento nosič mi však zostal v pamäti najviac, pretože „byl můj první“ (Blážo, prosím bez urážky). *Poznatek 4: Vlastní slabost člověka vynikne nejvíce, střetne-li se se silou někoho jiného.*

Při dalším sestupu Velkou studenou dolinou směrem k Bilíkově chatě mě už vážně bolely nohy, které ještě nebyly přivyklé novým pohorkám, ani neúprosně vyšlapaným a zase sešlapaným výškovým metrům. Hrdě jsem ale mlčela, takže když Bláža prohlásil, že jsme to na první den možná trochu přepískli a že ho bolí nohy, tak se mi trochu ulevilo, že nejsem až takový looser. Kromě setkání s nosičem nám bylo ten den při sestupu k chatě „dáno“ také střetnutí se s jedním z horských ochránářů, kteří tvoří druhou skupinu tatranského folklóru. Bylo to však setkání spíše kyselé a přímo vystřížené z pověstných Murphyho zákonů. Míjel nás totiž přesně v momentě, kdy jsme na maličkou chvíli ztratili orientaci, přehlédli jsme značení modré cesty a sestoupili pár metrů volným terénem. Úsečně a zamračeně poznamenal, že „ako že si tu zkracujete vyznačenú cestu, nevidíte túto značku, lebo čo?!“. Na naší obranu Bláža poznamenal, že nás zmátli před námi jdoucí Slováci, kteří si pro změnu zvolili ještě úplně jinou vlastní trasu, ochránář to však jen stěží postřehl, protože letěl jako blesk - samozřejmě po vyznačené cestě. Nejvtipnější na této drobné příhodě bylo, že to bylo naše jediné sejití ze značené cesty za celou dobu pobytu v Tatrách, a zároveň také jediné setkání s horským ochránářem. *Poznatek 5: Když se něco stát může, stane se to. Ale většinou tehdy, když o to nestojíš.*

Po příchodu na chatu jsem dále pochopila dvě věci, které neodmyslitelně patří k podzimnímu pobytu v horách, vyplněnému celodenními túrami. Za prvé: únava se dostaví téměř okamžitě poté, co nohy dostanou povel, že už nemusí šlapat. Za druhé: takto unavené tělo odmítá uvěřit tomu, že je teprve půl šesté, a ne deset večer. Teprve vidina točeného Zlatého Bažanta v restauraci v přízemí, eventuálně spojená s karbanem pokeru a prší, či se superzábavnou hrou „lodě“ na kostičkovaném papíře, dokáže z ubožáka po túře vykřesat poslední zbytky sil, aby šel spát alespoň trochu důstojně v osm večer, při troše štěstí ještě o kousek později.

Po vydatném spánku následoval jediný den naší tatranské dovolené, který nebyl vyplněn túrou do hor, a to z jednoho jediného a prostého důvodu – lilo jako z konve. A lít nepřestalo prakticky až do večera. Ráno jsme chvíli zápasili s možností na všechno se vy... a zůstat celý den se válet v posteli, k čemuž vybízel zejména pohled z okna do totálně zamlžené krajiny. Opět se však projevila naše vnitřní síla (i když nevím, jestli to spíše nebyla touha po zážitcích), a tak jsme se rozhodli vyrazit pěšky alespoň do Tatranské Lomnice, tam se cournout, koupit docházející chléb, a pak se přesunout zpátky, případně někam jinam. Pěší cesta lesem do Lomnice rozhodně nebyla fyzicky tak náročná, jako výstupy do hor, ale zato vydatně zkoušela naší výdrž psychickou. Já na tom byla ještě relativně dobře, protože jsem se oblékla do nepromokavých kalhot a bundy, kterýžto skafandr Blahouš ještě na chatě označil za oděv vhodný do Niagarského vodopádu. Pan vtipálek si ovšem z důvodů mně dodnes nezná-

mých zvolil na tuto cestu rifle a bundu, která se jako nepromokavá spíš jenom tvářila, a tak byl už v půli cesty kompletně promočený. Došlo to dokonce tak daleko, že před Tatranskou Lomnicí prohlásil, že na tom niagarském skafandru přeci jenom něco bude. Muselo mu být asi opravdu ouvej, protože později v Popradě byl pod tlakem okolností a sezónních slev donucen zakoupit si ve sportovním obchodě suché triko Icebeaker za 40 euro. Ale to již předbímám událostem.

Lákavé středeční ráno

Žabie plesa cestou na Rysy

vedu vysvětlit rychlost a styl jeho jízdy, který připomínal závodníky Formule 1. Následující události v Popradě a podvečerní cesta zpět na Bilíkovku už byly podobných zážitků ušetřeny a proběhly v mírumilovném duchu pomalu a neochotně ustávajícího deště. *Poznatek 6: Ještěže nedošel dýmkový tabák!*

Další den byl, co se počasí a fyzické aktivity týče, dokonalým kontrastem dne předchozího. Již od svítání bylo z okna vidět, že bude krásně a vůně odcházející

Z Tatranské Lomnice, kde jsme jakž takž oschli a zahřáli se popíjením čaje z termosek, jsme se rozhodli přesunout se do Popradu za haluškami s bryndzou a případně nějakým tím nečekaným cestovatelským zážitkem. A ten následoval prakticky v zápětí, jelikož jsme zjistili, že v druhé půli cesty do Popradu je výluka na trati a muselo se tak náhradní autobusovou dopravou. Na autobusové nádraží ve Starém Smokovci, kde výluka začínala, se k tlupě čekajících přičítal zpožděný náhradní autobus. Následovalo několik událostí v rychlém sledu: zaseknuté dveře, kterými se nedalo vystoupit ani nastoupit, nerudný a nervózní řidič, který na dotaz několika cestujících, kde všude staví, odpověděl, nebo spíš zařval, že jde iba priamo do Popradu, na další dotaz těch chudáků, kteří se potřebovali dostat do stanic ještě před Popradem, zamručel že ho to ále vuobec nezaujímá a své vysoce galantní vystupování korunoval tím, že

Welcome Kingdom Rysy

z kapsy vytáhl dýmku, zapálil jí a v mžiku zaplul za autobus, kde zmizel. Davem zkroušených čekajících zaznělo „vítajte na Slovensku“ a nám všem nezbylo nic jiného, než skoro 10 minut čekat, než se řidič opět vynořil a neochotně si sedl za volant. V Popradu mu asi rodila žena, jinak si nedo-

dešťové páry lákala na dlouhý pochod do tatranských výšin. Namísto původního budíčku v 7 jsme se dostatečně vyspaní probudili už v 6 a heclli se k tomu, abychom stihli vlak ze Smokovce do Popradského Plesa v 7.09. Z vlaku jsme začali pozvolna stoupat na samotné pleso a tam odsud následoval pochod po červené až na vrchol Rysy ve výšce 2 503 m.n.m. Bylo slunečno a vzduch byl po celodenním dešti čistý jako břitva, a tak jsme si lepší start túry ani nemohli přát. Všechno ve vzduchu zkrátka lákalo k výletu a mně se konečně úspěšně spustil proces čištění hlavy od všemožných nesmyslů, které se v ní nahromadily během dlouhého období od poslední dovolené. Jedinou vadou na kráse bylo množství ostatních turistů, kteří společně s námi stoupali po červené a kterých bylo čím dál tím více, a to bohužel neustalo po celý den. Na druhou stranu, říkám si, je vlastně dobře, že lidé chodí do hor... První část cesty k Žabím plesům byla ještě relativně mírným stoupákem, horší to začalo být nad nimi, kde už se to docela slušně zvedalo. Zdolali jsme i krátký zaledovaný úsek, zabezpečený řetězy a šinuli jsme si to výše a výše na Chatu pod Rysmi. Po krátké svačině a povinné návštěvě kadibudky, která je vzdálená asi 100 metrů od chaty a o níž se traduje, že lze na ní nažít nejromantičtější sr..í v Tatrách, jsme se vrhli na rychlý útok na vrchol Rysy kuželovitým výšvihem v suťovisku. Bohužel, to samé se spolu s námi rozhodlo udělat dalších asi 30 lidí, a tak bylo stanutí na vrcholu, kde už pomalu nebylo kde stanout, trochu ožebračeno o romantický rozměr tohoto výkonu. Nelze však upřít, že mít štíty a stěny krásných hor pod sebou, pozorovat zezdola plující mráčky a lesknoucí se plesa v dolínách a

Z vrcholu Rysů

mít celý hřeben Gerlachu jako na dlani, je romantické samo o sobě, a tak jsme si to nakonec těmi spoludobyvateli zkazit nenechali. *Poznatek 7: Chceš-li si udělat kvalitní představu o aktuálních trendech outdoorových technických oděvů, není třeba chodit do Hudáče. Stačí vyšlápnout si túru na Rysy, kde figuríny, předvádějící tyto modely, dokonce chodí a mluví.*

Renča s Žabím koněm

Při sestupu z vrcholu zpět k chatě jsme se ještě krátce zastavili v sedle Váha, z něhož bylo vidět do Ťažké doliny, a obdivně pozorovali kolmou, či spíše mírně převislou 280 metrů vysokou slavnou severozápadní stěnu Galérie Ganku, která je mezi lezci legendou. Protože jsme chtěli dolů k vlaku sejít ještě za světla, přidali jsme do kroku a následoval rychlý sestup, či spíše sešup. Myslím, že není třeba dodávat, že nohy nás oba bolely celkem slušně. Protože

na rozcestí se stezkou do Štrbského plesa jsme se dostali v relativně dobrý čas kolem třetí odpoledne, rozhodl Blagodan túruplánovač, že nepůjdeme na vlak zpátky do Popradského, ale právě do Štrbského plesa, a to asi pětikilometrovou lesní procházkou. Nebýt krásných výhledů z této cesty na hřeben Ostrva a Soliska, asi bych už byla vcelku rozladěná, protože v této fázi našeho pochodu už bolest nohou přešla v pálení, chvílemi bez nadsázky nesnesitelné. Ve Štrbském plese nám ujel vlak přímo před nosem, a tak jsme vzniklou hodinu v mrazivém večeru po západu slunce zabili poflakováním se kolem plesa a očumováním moderních outdoorových technických oděvů v místním sportovním obchodě. K našemu zklamání zde figuríny nechodily, ani nemluvíly...

Zde mi dovolte krátký exkurz, který se týká výše zmíněného pálení. S ním je totiž spojena další zajímavá drobná historka. Kromě nohou páčila jednoho nejmenovaného člena naší výpravy také jiná tělesná část, oproti nohám však nepoměrně intimnější. Pálila ho (zde jistě všímavý čtenář odtušil indicii, odkrývající pravou identitu tohoto nejmenovaného člena) totiž již od sestupu z Rysů a pálení nepřestala až do konce dne. Příčinou byly termospodky, šité z hrubé moirové látky. Výsledkem bylo večerní prohlášení postiženého, že se cítí jako by absolvoval pobyt ve společných sprchách v nejtěžší věznici. Tím byla prozrazena také indicie, jakéže to tělesné části se tato historka týkala... *Poznatek 8: Moiru s mírou!*

Kýče u Téryho chaty

Cesta vlakem ze Štrbského plesa probíhala tedy již za tmy. Příjemným zpestřením trasy bylo přistoupení dvou slovenských trenérů z Malack s družstvem mládežníků, od nichž jsme se dozvěděli, že již třetím rokem pobíhají a sportují s dětmi v Tatrách. Také se nám pochlubili, že úsek podél lanovky na Solisku, kde je výstup psán na hodinu dvacet minut, vybíhají při závodech za 19 minut. To mi tedy upřímně spadla čelist. Do závěru dne následoval „už jen“ pochod ze Starého Smokovce tříkilometrovým stoupáčkem na Bilíkovku, který už byl po několikerém vyjití a sejítí vcelku nudný, a především se odehrál za úplné tmy za pomoci jedné čelovky. Chůze na chatu byla již více než poznamenána absolvováním celodenní túry na Rysy až z Popradského plesa, a pak zase z Rysů až do Štrbského plesa, takže jinými slovy už jsem sotva pletla nohama a nemyslela na nic jiného, než až si sundám boty a zapadnu do peřin. Na chatě jsme po rychlém zdravotnickém ošetření výše zmíněné postižené tělesné části jednoho ze členů výpravy zalezli do postele a než bys řekl švec, bylo po nás.

Čtvrtý den nás opět uvítal krásnými raními červánky a příslibem, že počasí se bude opakovat. Po náročné túře na Rysy jsme však oba věděli, že další takto nabitý výšlap asi nezvládneme, a tak jsme zvolili o trochu nižší a bližší cíl – Téryho chatu. Cesta Malou studenou dolinou stoupala zpočátku pozvolně a nevině a já si v duchu libovala, že se už tolik nezadýchávám, neškobrtám, a že si už tolik nevrážím hůlky do nohou. Mé iluze v mžiku podkopal

Spokojený botospánek

Bláža upozorněním, že v druhé části cesty nás čeká závěrečný výšvih suťoviskem přímo k chatě. Popsal mi to v živých barvách, takže jsem se začala potit již jen při pohledu z dálky na pasáže pod chatou. Asi protože mě už ale nechtěl dále mučit, v zápětí

mi prozradil, že když tento výšvih naposledy šel, tak to bylo v zimě a tedy přímou cestou po spádnicí až k chatě, jelikož turistická cesta byla schovaná pod sněhem. Teď na začátku listopadu však naštěstí cesta pod sněhem nebyla, takže výšlap výšvihem nebyl zase až tak drastický, jak se původně jevil. Přiznávám,

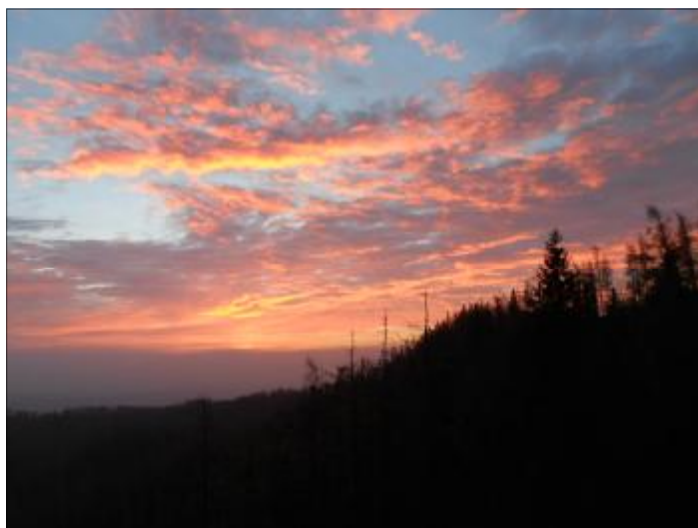
zapotila a zadýchala jsem se, ale stoupání určitě nedosahovalo úrovně škrábání se na vrchol Rysů z předešlého dne. U Téryho chaty, kde jsme se nasvačili a odpočinuli si, jsme ještě zvažovali, zda to nezkusíme některým ze sedel na hřeben okolního prstence hor, ale nakonec vyhrála směsice pohodlnosti, únavy, touhy jen tak pobýt a v neposlední řadě také uchvácení z okolní krásy ozářené prudkým sluncem, takže jsme v okolí chaty zůstali další asi hodinu a půl. Musím říct, že já jsem to uvítala, protože plochá pánev s několika plesy, vodopádky a omletými balvany, která se rozprostírá za chatou a je kolem dokola uzavřená prudce se zvedajícími stěnami hor s Lomnickým na jedné a L'adovým štítem na druhé straně, je skutečně nádherné místo. Když Bláža na jednom z plochých balvanů na chvíli usnul na své vlastní botě, vzala jsem foťák a prolezla jsem si celou pánev, kde se nabízelo či doslova podbízelo množství krásných a malebných pohledů, často hraničících s přírodním kýčem. Když jsem si pak sedla na vyhrátý balvan nad jedním z ples před prstencovou hradbu Malého L'adového štítu, L'adového štítu a Baranieho sedla, a poslouchala šplouchání pramínku vody vtékajícího do plesa, běh celého světa se náhle vypnul a existovaly jen hory přede mnou, větřík kolem mě a voda pode mnou. Mé ego na chvíli odplulo spolu s pramínkem vody a pocítila jsem absolutní smíření se vším a všemi. Někdo to nazývá meditace. Budiž, pro mě to byl hluboký vnitřní zážitek, na který nikdy nezapomenu, ať už jej nazveme jakkoliv. O jeden poznatek, který mi tato událost přinesla, bych se s vámi však chtěla podělit: *Hory mají svou vlastní energii, svého ducha a svůj vlastní příběh, a i přesto, že neumí*

Leze, padá, běží, klátí se

mluvit naším jazykem, umějí toho říci víc než dost. Je na každém kolik, kdy, co a jak z této řeči hor přijme. A berme to třeba jako poznatek číslo 9.

Když se Bláža probudil, nebo přesněji když ho „vůně“ z jeho pohorek, na kterých spal, propustila ze svých spárů, šli jsme se ještě projít kousek cesty vedoucí na Priečné sedlo. V jednom momentě jsme v prudkém suťovém svahu nad námi spatřili dva kamzíky a pozorovali, jak beztlíčně hopkají z místa na místo, či slézají a v mžiku vylézají velké balvany, které už by se daly považovat za regulérní bouldery. Nezbylo nám než je vyhlásit za nejlepší horolezce století. Přihlášku do Horoklubu Chomutov jsme s sebou však bohužel neměli, a tak jsme je nechali hopkat dál. Divocí jsou už stejně dost, takže v tomto směru by jim členství v klubu mnoho nových zkušeností zřejmě nepřineslo. Ještě chvíli poté jsme se ochomýтали kolem ples, zkoumavě si prohlíželi výstup na sedlo, a pak jsme to stočili na zpáteční cestu. Sestup byl vcelku pohodlný, opět až na množství lidí včetně dětí, které bylo třeba po cestě „předjet“ nebo se jimi nechat předjet. Na úzké klikaté cestičce na vratkých kamenech to věru nebylo vždy jednoduché. Pokaždé, když jsme se zastavili, abychom se pokochali okolními scenériemi nebo si odskočili, začalo nás zezadu uzurpovat nemilosrdně se blížící štěbetání rodin s dětmi. Rychlost, jakou jsme v těchto chvílích dokázali připnout batoh, foťák, nasadit si řemeny hůlek a vyrazit zpátky na cestu, byla odzbrojující, takže jsme většinu rodin úspěšně nechali za sebou. Večer na chatě se opět dostavila únava, ne však taková jako předešlého dne. V praxi to znamenalo, že jsme měli sílu upít něco ze zásob slivovice a poté sejít do chatové restaurace na pivo a grog a hodit si partičku pokeru. Vzájemně jsme se pak museli po-

Tatranská rána

chválit, že jsme zvládli vydržet vzhůru až do úctyhodných deseti hodin večer.

Poslední den, který připadal na sobotu, byl vyhrazen již jen balení, přesunu do Popradu a jízdě žlutým autobusem do Prahy. V tomto cestovatelském maratónu se již nic příliš zvláštního nestalo, možná i proto, že naše pocity začal ovládat stesk, že už to zase celé končí. Snad jen jednu vtipnůstku mohu zmínit. Když na autobusové nádraží v Popradě přijel žlutásek a z něj vystoupil stejný stevard ve stejné růžové košili, s nímž jsme jeli i v pondělí do Popradu, pozdravil ho Bláža suverénně „Dobrý deň, Romko“. Roman si nás samozřejmě v množství ostatních cestujících nepamatoval, takže jeho překvapená reakce byla více než úsměvná. Chvíli jsem ještě nechala Blážu libovat si v Romkově konsternaci z tohoto nečekaného výpadu, a pak jsem taktně poznamenala, odkud vítr vane. Bláža si od této scénky asi sliboval, že nás Romko zahrne obzvláštní péčí, a tak mu naznačil, že až bude vybírat filmy k promítání během cesty, uvítal by „nějaké ty vraždy“. Nevím, co si sliboval Romko, ale skutečnost byla taková, že v zápětí byly promítnuty tři romantické love story za sebou... V Praze na Florenci nás čekal Jarda Hála, který nás odvezl do bábovkového doupěte na Hájích, kde nás Marcelka pohostila výtečným guláškem. Touto cestou děkuji rodině Hálovců za záchranu dvou ztrhaných trosečníků, kteří si s vyčištěnými hlavami z hor připadali po pár minutách v Praze jako ufoní.

Co říci závěrem? Nemám ráda patetická zakončení, a tak se pokusím to shrnout do dvou vět: Mé setkání s vysokými Tatrami navždy asi již zůstane láskou na první pohled. *Poznatek 10: Jedťte do Tater!*

POSLEDNÍ SLANĚNÍ V OBRAZECH

Horoklub Chomutov v restauraci Cepín

8. - 10. 11. 2013

Co Čech, to muzikant

V pátek klasicky hudební kytarořev

Horolezci se umí bavit, to ví každý ...

Bez siláckých a kaskadérských kousků by to nešlo ...

Ti kultivovanější ...

V sobotu ráno jsme začali zprudka tradičními soutěžkami ...

...které připravily Deivi a Verča

...často šlo o život nebo vlastní důstojnost ...

Obě družstva předváděla nadlidské výkony ...

**Předseda HK LeToš zahájil symbolické slánění
na Důlfera...**

**...ohníček a buřty zpříjemnily už tak
skvělou atmosféru ...**

Cena pro kapitána Renču vítězného družstva ...

Taneční večer byl opět naplněn soutěžemi ...

O hudbu se staraly skvělé kapely Album a BB band ...

...tak zase příští rok ...

Mikulášská stěna Horoklubu

Bohouš Dvořák

Je úterý 3. prosince a tělocvična na gymnáziu v Kadani se zaplňuje dětmi, doprovázejí je rodiče, horolezci, členové Horoklubu Chomutov. Pro ně za chvíli začne tzv. "Mikulášská stěna" pořádaná Horoklubem pro mládež v jeho kroužcích a děti jeho členské základny.

A už se to rozjíždí, stěna je ověšena cukrátky, pro které si ovšem děti musí vylézt, jinde jsou po tělocvičně drobné recesní soutěže, končící vždy sladkostí. Jednou za rok si to horolezecká drobotina zaslouží. Pak se již zase budou učit lézt, uzle a jiné dovednosti, nutné k výletům do skal a do hor. Vždyť často doprovázejí táty a mámy horolezce, lezou s nimi ve skalách a stavějí stany v horách. A když je „čurbes“ v nejlepším, najednou zhasnou světla a na scénu vstupuje vážným krokem Mikuláš doprovázen andělem (andělkou), zašumí to - „oni jdou bez čertů??“. Když vtom se ozve jekot největší a mezi cca 25 děcek vbíhají tři čerti. V té tmě to má náboj, čerti křičí, děti ječí, ti malí se bojí, ti větší a otrlejší jsou odchyceni a cpáni čerty do pytle. Letos to jsou již tři čerti, rozmnožili se nám o jednoho mladého čerta (čertici). Velí tomu Lucifer (předseda) doprovázen ještě strašlivějším čertem (Verčou). Mikuláš Broněk s andělkou Deivinou jsou na rozdíl od čertů ti hodní a obdarovávají děti čokoládovými kalendáři a vším, co mají v koši. Již několikrát rok dodávají této akci tu nejkrásnější atmosféru. Díky jim za to. Stejně díky patří i firmě Energo Tušimice, jen její zásluhou máme pro děti dostatek sladkostí a dobrot. 3. prosince jsme trochu předběhli mikulášské datum, ale ten náš je „horolezecký“ Mikuláš, který usoudil, že v jiné dny má Horoklub hodiny pro děti příliš pozdě večer. A z fotografií je vidět, že dobře udělal, věkový průměr nad 10 let téměř postrádáme. Oni se ti „náctiletí“ cítí již příliš „dospělí“ na to, aby se bavili s Mikulášem a čerty. Tak snad, doufejme, je zaujme další z akcí Horoklubu a tou je „Vánoční stěna“ opět v úterý 17. 12. na naší stěně. Na vánoční stěně to bude náročnější, budou zde muset prokázat odvahu v různých horolezeckých zkouškách, jejichž situace mohou ve skalách a horách potkat. Adrenalin poteče proudem. A bez znalostí a šikovnosti neprojdou ani dalšími testy. Ti nejlepší si pak budou moci vybrat z hromady dárků a pozorností od Horoklubu.

Těšme se na příští stejně úspěšné akce Horoklubu
Díky všem zúčastněným

Bohouš Dvořák
Ved. Horokroužku a správce stěny

P.S. - Přiložené FOTO je dílem Libora Meliška, díky Libore.

PKH 2014

ANEB PŘEJEZD KRUŠNÝCH HOR NA BĚŽKÁCH

Již 11. ročník této oblíbené zimní akce se bude tentokrát konat v termínu **31. 1. - 2. 2. 2013**, pokud bude zájem, tak můžeme přejet celé Krušné hory, čímž by se termín protáhnul **až do 4. 2. 2013**. Zahájíme tedy po dvouleté pauze opět na západní části hřebene v Kraslicích a v pátek dojedeme na Horní Blatnou. V sobotu budeme pokračovat přes Boží dar na Měděnec a v neděli na Horu sv. Šebestiána. Kdo bude muset jet domů, tak sjede Bezručákem do Chomutova, ostatní mohou pokračovat až na Lesnou. V pondělí se pojeďe přes Klíny a Moldavu na Vitišku. Na úterý pak zbude dojet přes Cínovec a Komáří Hůrku do Nakléřovského průsmyku. Přesný plán určíme až podle toho, kdo se přihlásí a kde se mi podaří sehnat ubytování. Každopádně v pátek bude tradiční večírek, ať už se mi podaří sehnat ubytování kdekoliv.

Takže neváhejte a přihlaste se co nejdříve, ať to můžu zamluvit. A někdo objednejte dostatek sněhu, ať nezařizuji všechno jenom já :o)

Jířa

Petráč sólo - zpráva ze služební cesty

Co bych to byl za redaktora a "kamaráda", kdybych nevyužil každé příležitosti obohatit náš občasník o autentické povídání jednoho z nás, v tomto případě Milana "Svinčo" Svinaříka, který si dne 25. 11. 2013 vyjel sám do boulderového ráje Petráče a plný dojmů mi poslal email. Snad mě vezme ještě někdy na výlet ... Blahouš

Zdar a sílu!

Škoda že jste včera nejeli se mnou. Byla to výprava ala sedlák u Chlumce. Vyjel jsem ve 14:00 hod., což bylo o 1 hod později, než by bylo bývalo třeba. Nejdříve jsem jel na Pampeliškovou louku, že půjdu do sektoru Rodinka, ale hned dole u silnice dali závoru tak, aby se nedalo zaparkovat ani u křižovatky na kraji pole. Kromě toho to tam rozjezdily traktory, takže jsem byl rád, že jsem se aspoň otočil. Tak jsem nakonec zaparkoval u hřbitova a chvátal po silnici za zapadajícím sluncem na satelitní kámen Stopařka. Chyba! Mechárna jak sviňa - ztráta času. Tak jsem prchal zpět směrem nahoru k rotundě do sektoru Elektrárna, abych ještě chytil slunce. Stihnul jsem aspoň 2 cesty, než zapadlo (Bílá paní 3, Pravou částí 4). A jak zašlo slunce, tak začalo „pytelblues“. Nejdříve jsem zavěsil hajbólek Kastelán 5C. Takovej pěkněj kousavej sokolíček s klíčovým skokem na vrchol. Chyběl mi morál padat do štrbiny. Pak jsem vybojoval na doraz krátkou fotogenickou hranu, načež jsem až doma zjistil, že to byla dvojka „Pěkná hrana 2“. Pak jsem zavěsil další hajból - mírně převislou boulovatou hranu Dukovany 5B, kde mi opět chyběl morál padat do štrbiny. Už jsem se chtěl na to vys..t, ale naproti je fascinující stěna s krásnou ruční spárou (Hradní spára 6 UIAA), na kterou se nemůžu vynadívat. Ta by byla dobrá na lano nebo na hafo morálu. Hned vedle je úžasnej bochníkovej rajbák s vodorovnou trhlinou uprostřed. Vypadá to jako sněhulák nebo jako dva bochníky na sobě. Něco, co mi naprosto nevyhovuje - šponovat se jako pí.a z boule do boule. A přesně to jsem v následující čtvrthodince dělal. V cestě je jediný chyt a to ta trhlina uprostřed, do který jsem musel skočit. Pak tam k rukám nahňácet nohy a naslepo v záklonu jednou rukou šátrat na temeni horního bochníku. Střídavě jsem to vzdával a zkoušel, až jsem udělal ve výlezu ten krok, ze kterýho už není návratu. K mému zděšení byl vrchol holý jako dětská prdel a já tam přeplácával rukama tam a zpět a nesmyslně dlouho se odhodlával k dynamu do čehosi, co vypadalo jako lokr. Lokr to byl, a navíc za se oblej. Naštěstí se neulomil a já jsem se za něj na hulváta z posledních sil vypáčil na vrchol a nadával si, že jsem idiot, že jsem se mohl pěkně zrakvit. Z průvodce jsem pak vyčetl, že jsem tímto úporným výkonem zdolal Vodovod 5B. Tak jsem si přehodil hřebínek dozadu, abych viděl na cestu a téměř za úplné tmy jsem se odplížil úplně vyžůžlanej ze skal. Ruce (lokty) mě tak bolely, že jsem měl potíže držet volant, a tak jsem si začal protahovat šlachy tak vehementně, až jsem ve Vroutku najel na obrubník. Nicméně musím říct, že ačkoliv jsem papírově vylezl úplný hovno, tak jsem se vyblblnul naprosto dokonale. A už v autě jsem se začal těšit na „Elektrárna“ comeback ve větší sestavě.

M

Členské příspěvky do Horoklubu Chomutov, ČHS a OEAV na rok 2014

Příspěvky členů Horoklubu Chomutov pro rok 2014

Kategorie	Ročník narození	Výše příspěvku
Přispívající do 15-ti let	Do ročníku 1999	200Kč
Činní do 18-ti let	1996 - 1995	300Kč
Činní	od ročníku 1996	400Kč
Zakládající		0Kč
Zakládající (vstupní poplatek)		5000Kč

Členové našich kroužků mládeže platí automaticky v rámci klubových příspěvků i příspěvky do ČHS, protože na ně dostávajíme od ČHS dotace. Dospělí se musí sami rozhodnout, jestli chtějí kromě klubových příspěvků zaplatit přes klub i příspěvky do ČHS či OEAV, popř. jestli si zajistí členství v jiném horolezeckém spolku individuálně (JAMES, DAV apod.). V současné době je možné sjednat i tzv. kombinované členství v ČHS i OEAV za zvýhodněnou cenu (viz. níže).

Výše členských příspěvků za kombinované členství ČHS - OEAV na rok 2014

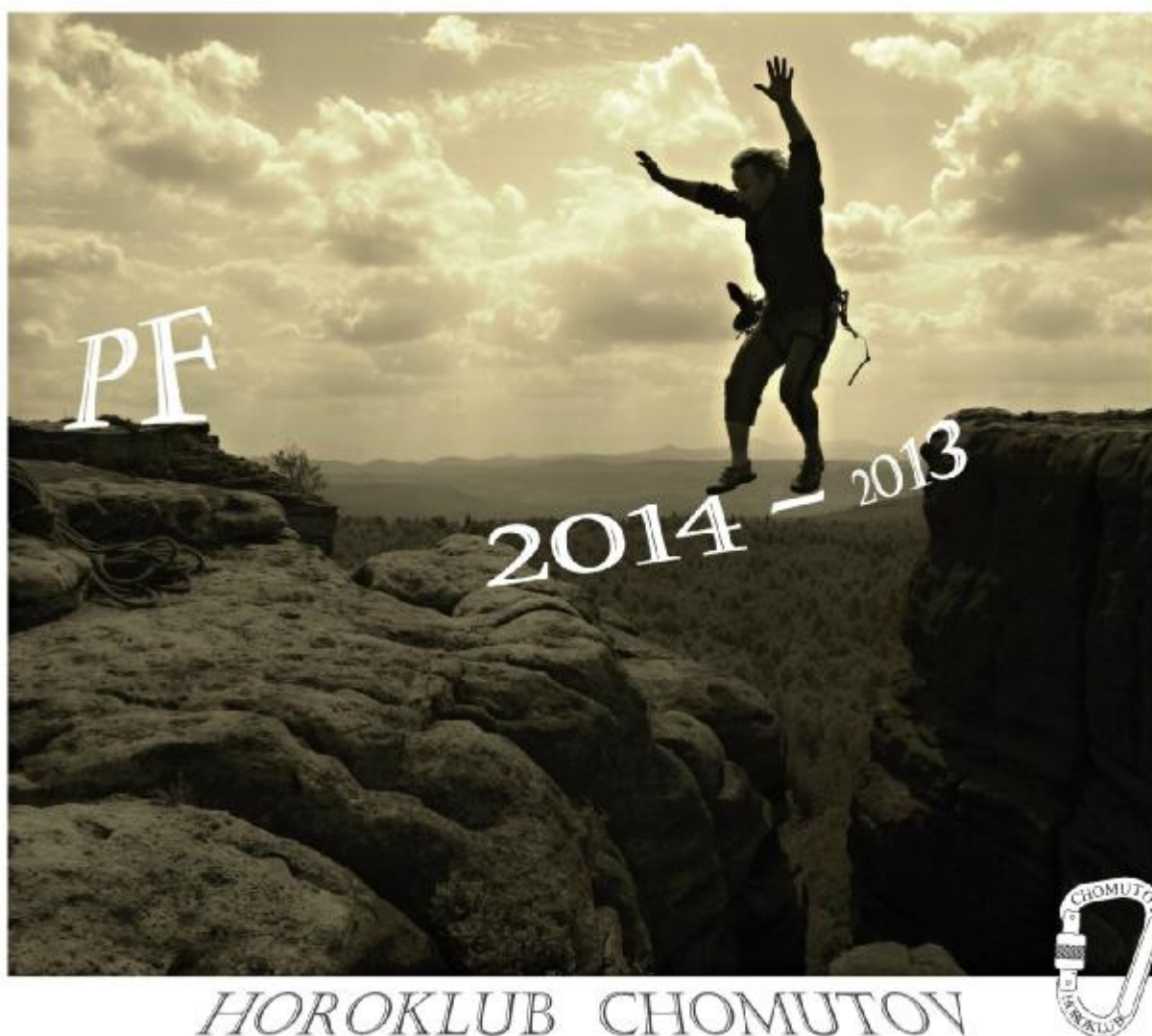
Kategorie	Narození	Výše příspěvku
Dospělý muž nebo dospělá žena	1954 – 1988	1 600,- Kč
B - partneři kategorie A	1954 – 1988	1 315,- Kč
Junioři	1989 – 1995	1 315,- Kč
Vdova, vdovec, zdravotně postižení		1 315,- Kč
Senioři	1953 a starší	1 265,- Kč
C - Děti a mládež do 18 let	1996 a mladší	745,- Kč
Děti a mládež do 18 let alespoň jeden rodič člen ČHS	1996 a mladší	725,- Kč
Rodinné členství - rodiny s jedním nebo více nezaopatřenými dětmi do roč. 1996		2 915,- Kč
Rodič samoživitel s jedním nebo více nezaopatřenými dětmi do roč. 1996		1 600,- Kč

Výše členských příspěvků do ČHS na rok 2014

děti a mládež do 18 let (nar. 1996 a později)	100 Kč
děti a mládež do 18 let, kteří mají alespoň jednoho rodiče členem ČHS (rodinné členství)	zdarma
junioři od 19 do 25 let (nar. 1995 - 1989)	300 Kč
dospělí do 60 let (nar. 1988 - 1954)	400 Kč
senioři nad 60 let (nar. 1953 a dříve)	zdarma

Příspěvky je možné zaplatit hotově nebo bankovním převodem na klubový účet číslo: 2111750217/0100 (jako variabilní symbol použijte své rodné číslo nebo do zprávy pro příjemce uveďte své jméno). Poslední termín, kdy se příspěvky vybírají bez penále je únorová schůze, která se bude konat v pondělí 3.2.2014. Kdo chce mít průkaz ČHS už v lednu, měl by zaplatit nejpozději na lednové schůzi, která bude 6.1.2014 od 18.30 hod v Lezecké aréně v Jirkově.

Jiří Šťastný

Co kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v prosinci 2013

Souhrn činnosti za uplynulý měsíc bude uveden v lednové Mantaně.

Své výkony můžete zasílat na:

parekteam [zavináč](#) seznam [tečka](#) cz